

homály. Barátnőm megrészegülten az alom
 illatától felállította a farkam még egy
 menetre, fiús deszkateste azonban hamar
 lelohasztotta a kedvem. Lihegés közben
A hosszútávfutó magányossága jutott az eszembe,
 nővérem vásárolta meg rendszeresen a Kormos
 néninél a *Filmvilágot* meg a *Film Színház*
Muzsikát, gondolom, a *Filmvilágban* láttam
 képeket a filmből és olvastam kritikát is
 róla, meg a dühös ifjúságról. Volt hát miért
 beleszeretnem, látatlanul, a filmbe, és bizony,
 a minap, 72 évesen se nagyon ábrándultam ki
 belőle, mikor véletlenül belebotlottam
 egy VIDEA nevű csatornán. Csak a zenéjét,
 a kísérőzenéjét vette rossz néven a fülem.
 Presszózene, harsányabb hangszerelésben,
 mintha Bágya-Szenest hallanék, a Stúdió 11-gyel,
 hozzá a felcsapódó moziülőkéket, és ott
 terem a szemem sarkában a vészkijárat
 piros lámpácskája, melyről tudván tudom, hogy
 a téesz udvarára nyílik. Csajkovszkij. Röhej.
 Szemhéjam belső, rózsaszín gyöngyvásznán villám-
 ollók vagdalkoznak feketén-fehéren, a hang
 nyirkosan serceg, mintha csontszilánkra
 haraptam volna rá a méregdrága porcelán
 koronámmal. Mi lesz, ha nem lesz hová
 magamhoz térnem. Majd még rajzfilm talál
 készülni belőlem; bujdosásra adott fejem látszik
 csak, s ahogy kuporgok ott a fél tenyeremben.

Szlukovényi Katalin

Kásahegy

mostanában minden reggel retteg
 hogy neki kell vágjon a kásahegynek
 ott mered előtte a hegynyi kása
 tápláléka ellenfele lakása
 az egész látóhatárt kitakarja
 és egész nap akarva nem akarva
 magát vakon reménytelenül fúrja
 vakondként a végtelen alagútba
 mert hiába halad hiába fárad

folyton beomlik mögötte a járat
míg esténként be nem fogadja végre
az álom öntudatlan menedéke
és kicsit irigykedik Sziszüphoszra
aki egyetlen sziklával megúsza
s még haragudhatott az istenekre
a kásában nem élnek istenek se

Megálló

Ebben a megállóban mindig dél van.
És erre a mondatra ki lehet
telepedni, mint egy napos teraszra,
elnyúlva élvezni az életet,

amiről kiskoromban azt ígérték,
hogy olyan, mint egy nagy kirándulás.
Nézd, ott a hegycsúcs, ez hozzá a térkép,
jó móka lesz, siess, hogy látva láss!

Nem jó móka. Elgázolt sün az úton,
a szurdokban hajléktalantánya,
a pókhálóban hosszan haldokló légy –
biztos a jó úton megyek, anya?

Kajám elfogyott, lábam sárban cuppog,
a patakban ázott papírzsepi,
egy tébolyodott kutya mindhiába
saját viszkető farkát kergeti.

A hegycsúcs innen nézve nem is látszik.
Megpihenek egy újabb fennsíkon.
Nem nézek az órára. Dél már elmúlt
réges-rég, és még mindig nem tudom.

Úgy

Úgy vonszolom át magam ezeken
a napokon, mint kutya a törött lábát,
ami már nem is ő, csak úgy fityeg rajta
funkciótlantul, és fáj, és folyton útban van.

Remény

Az a fontos, hogy ne feszülj rá,
ne feszülj azon is, hogy feszülsz,
természetes egy kis szorongás, de azért
ne vidd túlzásba, próbáld inkább
a jó oldalát nézni, persze nehogy
előre totál beleéld magad,
tudod, magasról könnyű nagyot esni,
és főleg ne akard kicentizni, úgyse tudsz
mindent kontrollálni, hagyd, hogy maguktól
történjenek a dolgok, mondjuk nyilván
tartsd be a szabályokat, mert az fontos.

Reziliencia

A vágyakról idővel lerohad a misztikum,
mint magjáról az őszibarack húsa,
és ami marad, az ragad, koszos és kőkemény.

Repesztesz kétszázal a sztrádán,
és a pofádba csapódik egy kavics,
de nem halsz bele, repesztesz tovább.

A zsidók virág helyett köveket
tesznek a sírra, ebben van gyakorlatuk,
de hová temessük testetlen halottainkat?

Egy túlvilági sziklakertbe, ahol nincs virág,
semmi halandó, semmi színes, gyönyörű,
csak pusztá tények és szögletes szavak.